

Faktory, objednávky, platby, výplaty účetnictví. Víme, že za výračkou podnikání nekončí. Přesto si dopřejte chvíli pro sebe a biznis dořešte později. Třeba sep mobilním bankovníctvím od CSOB, které vám je kdykoliv k dispozici.

Tento podkást vám přináší CSOB, banka, která jde v firmám a podnikatelů naproti. Příšním kavkazu se mění poměr sil. 4,20 hodinový konflikt v náhorním Karabachu, Armenské enklávě u vnitř Ázerbajdžánského území skončil kapitulací tamných sil.

Po děkádách konfliktu Ázerbajdžán převzal nad horským regionem kontrolu. Co to bude znamenat protamní etnický-Armenské obyvatelstvo?

Co k opětovnému vzplanutí a rychlému schlazení sporu vedlo a končí tak fakticky dlouholetí zamrzlí konflikt mezi Arméní a Ázerbajdžánem, nebo to může být začátek nového, většího střetu.

Je Pátek 2,20 hozáří, tady je Lenka Kabrhelová a 5,59. Spravodejský podkást se znam správ.

Alisa de Carbonell je zástupkyně šefky Programu pro Evropu a Střední Ázei v nevládní organizaci International Crisis Group, která se zabývá analýzou krizí a ryzyk ve světě.

Alisa, v posledních dnech jsme byli světky dramatického nárustu násilností v náhorním Karabachu, v enklávě na uzemí Ázerbajdžánu, kterou obývají převážně etničtí Arméní, jak důležitý moment to je zhledi skladlouholetého konfliktu mezi oběma zeměmi.

Náhorní Karabachu je mezinárodně uznáván jako území Ázerbajdžánu, ale jeho části dosud měli vlastní správu a jí podléhající bezpečnostní síly.

A tak to bylo v zásadě od chvíle, kdy tam počátkem 90. let skončila válka mezi Arméní a Ázerbajdžánem, a způsobovalo to dlouhodobé napětí.

V roce 2020 došlo k další válce, která překresila mapu a v níž Ázerbajdžán získal zpět velké kusi území.

Ale jeho konečným záměrem bylo už nějakou dobu integrovat nebo reintegrovat chcetely celý náhorní Karabachu.

A právě to teď můžeme sledovat, že se Ázerbajdžán rozhodl silovou cestou tohoto cíle dosáhnout. A Ázerbajdžán bombarduje správní centrum náhorního Karabachu, Stěpana Kert. Městem se ozývají výbuchy a strzelba.

Pro arménské separatistické úřady v náhorním Karabachu hlásí první oběti nových vojenských střetů.

Ázerbajdžán informoval o zahájení lokální protiteralistické operace v této oblasti. Tu vysvětlili jako nutnou reakci na ostrilování ze strany arménské armády.

Jsi zmínila poslední velkou eskaláci, ke které došlo před třemi roky.

Ty problémy v regionu jsou ale mnohem starší a hlupší.

Začali už za sověckých dob a vy eskalovali občanskou válkou před 30 lety.

Pak konflikt takzvaně zamrzl a znovu se probudil právě v roce 2020, jak se to stalo.

Jak říkáš, sněrovalo to k tomu celé dekády.

Ázerbajdžán se už v té válce v 90. letech a následně během mírového procesu, který následoval, snažil získat naspět kontrolu nad náhorním karabachem a sedmi přílehlými teritory, o něž přišel.

Zároveň nabyl dojmuže mírový proces, který se odehrával pod záštitou organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, dostatečně nezohledňoval jeho stanoviska a obavy z posilování vojenské přítomnosti na obou stranách.

To, že zrovná v roce 2020 napětí přerostlov otevřené boje, bylo zřejmě způsobeno posunem v regionální dynamice.

Ázerbajdžán se mohou cítit posílen podporou Turecka a dost možná i poklesem obav z případné ruské intervence ve prospěch Arménie. To napětí a občasně potíčky tam byly přítomny dlouhodobě.

No a pak to v jednu chvíli vyhřezlo v tu šesti týdení válku, vníže zahinuli tisíce lidí.

A co se týče toho nejnovějšího vzplanutí tento týden?

Vschoďují se experti v pohledu na to, co ho rozpoutalo?

Ázerbajdžánská armáda zahájila velkou ofenzívu s tvrzením, že jde o operaci na mírenou vůči separatistickým teroristům.

Je jasné, proč to udělala právě teď?

To je velmi dobrá otázka.

Od roku 2020 Mírová jedná nímezi Azerbajdžánem a Arménii odehrávala ve 3 separátních liních s Evropskou Unii, Bošintném a Moskvou, co bys prostředkovateli.

A v několika otázkách se podařilo dosáhnout značného pokroku.

Jedná se tam o dopravu, o vytičení hranic, o hradu různých věcí, ale ta nejsložitější věc, která bránila jednáním posunouce dál,

byla otázka dalšího osudu arménského obyvatelstva náhorního karabachu.

Azerbajdžán nemá poci, že to je něco, co by mělo tvořit součást mírových rozhovorů z Arménii.

Místo toho je přesvětčen, že to je vnitřní záležitost,

kteřá se týká jeho území, a že lidé, kteří tam ží,

jsou obyvatelé a občané Azerbajdžánu.

Zatímco Arménie a také samozvané úřady náhorního karabachu po 30 letech konfliktu trvají na tom,

že potřebují mít speciální bezpečnostní záruky.

Prostě tam není žádná důvěra.

Z toho také pramení to napětí.

Po ruském sjednaném příměří, které ukončilo tu minulou válku v roce 2020,

se arménské ozbrojené síly z národního karabachu stáhli,

a místo v nich tam byli rozmístěni ruské mírové síly.

Jenže v posledních 9 měsících odloňského prosince

byli obyvatelé náhorního karabachu v istavení blokáde.

Do NKV vede jediná přístupová cesta,

a tu zablokovali aktivisté, následně tam Azerbajdžán zhrídil kontrovní stanoviště,

a k lidem se přestali dostávat dodávky lejků, humanitární pomoci i potravin.

Obyvatelé vypověděli, že v posledních dnech neměli žádný chleb,

a všude museli chodit pěšky, protože chyběli i pohoné hmoty.

Tlak se vystupňoval, a mezi národní vědnavači se snažili

sprostředkovat jednání mezi Azerbajdžánem a arménii

na pozadí této zhoršující se humanitární situace,

kteřá v náhorním karabachu trvala hradu měsíců.

V posledními měsíci arménie a samozvané úřady náhorního karabachu

hlásili, že pozorují posilování přítomnosti vojenských jednotek

Azerbajdžánov v oblasti.

To teč hlásila i pozorovatelská myse Evropské unie, která funguje při arménsko-Azerbajdžánské hranici.

A zavládli tedy obavy, že by mohlo dojít k nějaké vojenské akci.

Na diplomatické úrovni vědnání z představiteli

Evropské unie a spojených států, ale Azerbajdžán se trvale ujišťoval, že k použití síli nepřistoupí.

Zahraniční diplomaté tedy byli průběžně uklidňováni.

A tak se teč například Německé ministerstvo zahraničí ozvalo a vyjádřilo ve svém prohlášení sklamání z toho, že Azerbajdžán porušil svůj slip, že nepoužije vojenskou sílu.

Azerbajdžán k tomu zřejmě dovedla frustra cez vývoje jednání a pocit, že nedosáhne toho, oč usiluje, pokud nepřistoupí krázné akci.

No a z toho vzniklou situaci teč vyvstávají samozřejmě nové otázky, co bude dál.

Zatím se to podařilo více méně udržet pod kontrolou, ale v náhorním karabachu žije nějakých 120 tisíc etnických arménů a není jasné, co s nimi bude.

Jak Azerbajdžán tu nově vzniklou situaci uchopí, tě lidé za sebou mají už tak dost náročných 9 měsíců a teč se mezi nimi šíří zvěstí o možných filtračních táborech a o tom, že by Azerbajdžán mohl chtít vyvozovat zodpovědnost nejen za tu válku před 3 lety, ale i za ten konflikt v 90. letech. Napětí je značné a je opravdu důležité, jak k tomu Azerbajdžán přistoupí, protože to ovlivní i to zdá mezi arméní a Azerbajdžánem budou nadále moci probíhat mírové rozhovory.

Faktory, objednávky, platvy, výplaty, účetnictví.

Víme, že za výračkou podnikání nekončí.

Přesto si dopřejte chvílku pro sebe a biznis dořešte později, třeba seb mobilním bankovníctvím od ChSOB, které vám je kdykoliv k dispozici.

Tento podkást vám přináší ChSOB, banka, která jde firmám a podnikatelů naproti.

Najdelší konflikt v ChSOB na Bránovou eskalaci.

Azerbajdžán zahájil rozsáhlý útok na náhorní karabach.

Nové ozbrojené střety si už vyžádali nejmeně 25 mrtvých včetně dvou civilistů.

Podle posledních správ azerské jednotky těžce ostřelují hlavní město, Štěpana Kert, a podařilo se jim prorazit arménské pozice.

Podle jerevanu se Azerbajdžán dopouští zločinů proti arménů v karabachu.

Azerbajdžán zahájil operaci s cílem provést v horní karabachu etnickou čistku a pelujeme na ruském mírové jednotky v regionu, aby přialinutná opatření.

Očekáváme, že konat bude také rada bezpečnosti OSN.
Vratme se o pár dnů zpět, po chvíli, kdy azerbajdžánská strana zahájila ofensívu.
Jak zminuješ stalo se to i přes měsíce diplomatického úsilí?
Po dalších 24 hodinách, ale na jednu obě strany uzavřeli příměří.
Jak se to vysvětlí? Co přesně se stalo? A jaké podmínky vlastně příměří má?
Když azerbajdžán zahájil svou ofensívu,
samozvané úřady v náhorním karabachu v rádu hodin vyzvali k příměří.
A pak jsme mohli vidět na straně azerbajdžánu prohlášení,
která v zásadě říkala, že budou bojovat, dokud nedosáhnou svých stanovených cílů
a dokud neuvidí na druhé straně vlád bílou vlajku.
To je doslovná citace z jednoho takového prohlášení.
Tím v podstatě jen potvrdili to, co říkají už dlouho,
že jim skutečně nejde o nicméně,
než o demontáž institucí a úradu, které v náhorním karabachu fungují od 90. let.
Tedy o úplnou likvidaciteto separátní entity
a rozpuštění jakýchkoliv jim nepodléhajících bezpečnostních sil v oblasti.
A o zahájení jednání s cílem připojit náhorní karabach ke zbytku azerbajdžánu.
Takže ale vlastně došlo úplné kapitulaci
sil etnických arménů v náhorním karabachu.
Mluví se o tom sice jako opríměří,
ale myslím, že ferovější je nazvat to kapitulací.
Azerbajdžánce prohlásil za vojenského vítěze
a samozvané úřady v náhorním karabachu uvedli,
že nemají na výběr.
Úřady v náhorním karabachu přijeli návrh Ruská
na nastolení příměří v oblasti.
Tvrdí, že jim nic jiného nezbylo,
protože azerbajdžánská armáda prolomila jejich obranu
a zmocnila se několika důležitých míst.
Dlak mezinárodního společenství na ukončení bojů
byl podle arménů nedostatečný,
takže nezbylo než přijmout příměří.
Tynan tehminensát onyč rada lerni antiterror.
Azerbajdžánský prezident prohlásil,
že jeho zemně za jediný den
splnila zadání sve operace v náhorním karabachu.
Azerbajdžán tam futerí zahájil vojenskou operaci,
při které zemřelo nejméně dvě stě lidí.
Herby byla zcela zničena značná část armády,
kterou arménský stát nezákonně rozmístil
na azerbajdžánském území,
a která dosud nebyla stažena,
a to navzdory závazkům arménie.
Vůjenská technika byla zničena a vyřazena z provozu.

Prezident azerbajdžanu Ilham Aliyev
ve středu už i ohlásil,
že operaci považuje za úspěšnou
a že jeho síly přebírají
v náhorním karabachem kontrolu.
Víme, co to v praxi přesně znamená?
Je to konec arménské přítomnosti v karabachu.
My jsme změnili všechny otázky ohledně toho,
jak může arménské civilní obyvatelstvo
v karabachu dál žít.
Vysvětlilo baku, jak se obavy rozptílit,
a jak se plánuje o tuto etnickou skupinu postara?
Baku oznámilo, že obyvatelé,
kteří zůstanou v náhorním karabachu,
budou mít dál svobodu víznání
i v rámci většinově muslimského státu,
kterým azerbajdžán je,
že budou v dál moci hovořit svým jazykem
a že budou mít veškerá práva,
která azerbajdžán svým občanům zaručuje.
Ale budou bráni jako občané azerbajdžanu
o žádném speciálním statusu
pro tuto enklávu Baku neuvažuje,
naopak tuto myšlenku rezolutně odmítá.
Myslím, že v oblasti nyní panují obrovské obavy,
naprosto chybí důvěra.
Situace v posledních 9 měsících
byla opravdu špatná.
Na víci je to v posledních 3 letech
už po druhé, co se tam válčilo.
Takže obyvatelstvo je z toho pochopitelně
neuvěřitelně nervozní.
Soutu zprávy o pogromech
a tak tisíce lidí vyhledali
v rozmezí 24 hodin od chvíle,
co azerbajdžán zahájil svojí ofenzívou,
utočiště na základně ruských mírových sil.
Panují samozřejmě obavy,
že násilné obsazení
enklávy azerbajdžánem
nastartuje exodus místních obyvatel,
kteří raději sami odejdou.
Tedy je opravdu nesmírně důležité,
jak tu situaci teď azerbajdžán pojme.

I pro jeho mezinárodní status je podstatné,
aby tam nedocházelo
k žádnému masovému porušování
lidských práv
a aby se v oblasti podařilo
udržet mír.
Myslím, že to je něco, o co usiluje
i prezident Aliyev.
Aliyev
byl cítit.
To jsou tedy otazníky na azerbajdžánské straně.
Jak reaguje Armenská strana?
V Armenii demonstrovali
na podporu obyvatelná horního karabachu
tisíce lidí,
jak si v nastale situaci počína
Armenská vláda.
Stáletu existuje riziko,
že by se násilnosti a boje
mohli rozšířit
hranice na horního karabachu
a znovu by mohlo propuknout
podel celé hranice Armenii
a azerbajdžánu.
Baku ještě před zahájením
vojenské ofensívy vydalo pro hlášení typu,
že zaznamenali přítomnost
Armenských sil v regionu,
nebo že zachytili, že Armenské síly
hloubí zákopy a připravují se na útok.
Armencký premiér
Nikola Pašinian
okamžitě po zahájení ofensívy
vyrazil do ETERu, kde
jde mentoval a tvrdil, že
Armenii je žádné síly
v náhorním karabachu nemá,
že jde o pokus Armenii
do konfliktu zatáhnout.
Což je poměrně pozoruhodné
vyrukovat s takovým prohlášením
relativně krátce po skončení války,
ve které Armenii je utrpěla
od azerbajdžánu porážku.

Podle mě to svičí o tom,
že Armenii je ve velmi zranitelné pozici.
Když se schillovalok eskalaci,
tamní představitelé naší organizaci
International Crisis Group
potvrdili, že vědí o tom,
že azerbajdžán podél náhorního
karabachu koncentruje armádu
a že se obávají možného vývoje
včetně toho, že by azerbajdžán,
pokud by se mu zahtělo,
mohl poměrně pohodlně
pokračvat v ofensivě dál,
až na samotné území Armenii je,
protože na to je vojencky dostatečně
silný a má k tomu
vybudované potřebné pozice.
Zároveň to ale Armenii vnímaly
jako signál, aby se zdrželi
jakékoliv akce. To se nelíbí
hřadě obyvatel Armenii,
z nich z část se teď vydala do ulic.
Mnozí by rádi viděli
svou vládu dělat mnohem víc.
Lidé jsou frustrovaní a mají vstek,
že po letech konfliktu a nepřátelství
situace v náhorním karabachu
by ústila v to, co se stalo
v uplynulých dnech.
Vidí záběry trpících obyvatel karabachu,
s nímky následku ofensívy
a hněvají se.
V příštích dnech uvidíme,
zdatomuže ohrozit pašinianovu pozici.
Pokud by protestej je
ho moc podrili, bude obtížné
předvídat, jak to může dopadnout
na mírová jednání mezi oběma zeměmy.
Nelysa,
když když zůmáme
a když když se očíme
o úroveň výš a pojdíváme
se na dění z perspektivy
širšího regionu,

jakou roli mají jeho nejvlivnější hráči,
Rusko a Turecko.
Už jsme to objezdemně a jejich
angažma změněvali, Rusko bylo
vnímáno jako jakýsi garant
bezpečnosti arménie,
Turecko zase tuto ještě roli
hrálo pro Azerbajjan,
také nové proměně,
jak té situaci rozumě.
Pokud se podíváme na reakce
světových mocností, tak Baku vůčiniím
bylo velmi imuní.
Bylo nepřístupné jakékolik kritice,
která během uplynulého roku
ze západu zaznívala.
Západní vlády i tento týden
velmi hlasitě vyjadřovali své znepokojení
a vyzývali Azerbajjan, aby
útok zastavil.
Tureckých regionálních mocností,
turecka a ruska,
ale podobná rétorika nezaznívala.
Turecký prezident Erdogan
využil tento týden
svůj projev kvalitnému schromáždění
organizace spojených národů v New Yorku,
dé faktou k podpoře Azerbajjanu.
Karabach patří Azerbajjanu
na stoleni jakého koli jiného statutu
nikdy nebudeme akceptovat.
Náš cíl je, aby Armence žile
v míru i na půdě patřící Azerbajjanu.
Ze strany Turecka nezaznělo
vesmíru k vládě v baku v souvislosti
s ofenzívou žádné odsouzení
nebo výzva ke zdrženlivosti.
Mimochodem lídři Armenii
ani Azerbajjanu do New Yorku nezamířili.
Obě země tam zastupovali pouze
ministři zahraničí,
což bylo považováno za další známku
roztoucího napětí.
Turečti diplomaténá mimozáznám říkají,

že se Ankara snaží hrát roli moderátora,
že Azerbajdžán vyzívá,
aby situaci v náhorním Karabachu
zvládl s ohledem na potřeby
armenských objevatelů
a aby pokračoval
v mírových rozhovorech s Arménií.
Turecko má zájem zejména
na ustavení diplomatických
vztahů mezi oběma zeměmi.
Obě země, pak turecko i rusko
mají zájem na tom,
aby se napětí na ježním Kavkaze
uvolnilo a tím pádem
se otevřela možnost k využitím
nových přepravních a obchodních cest.
Vzhledem k tomu, že
celý region skýtá možnost
být jednou velkou obchodní křižovatkou.
No a samotné rusko
to má také zajímavou roli.
Je to tradiční a dlouhodobý
spojenec Arménie, který ale
do konfliktu nijak nezasáhl.
V roce 2020
Moskva sprostředkovala příměří
což jen potvrzuje, jakou moc má.
Do samotného konfliktu
ale nezasáhla.
Do oblasti jen vyslala své mírové jednotky.
Zvláště v posledním roce
po té, co ruskou vojsky napadlo Ukrajinu
je vidět, že
vliv Moskvy slábne
a pravděpodobně ochabuje i chud
ruska se v konfliktu angažovat.
Ruské mírové jednotky
byli v podstatě bez zube
a neudělali toho moc proto,
aby azerbajdžánské síly
odradili od jejich kroků.
Ruský prezident Putin
se k věci vyjádřil až po té, co byl
ohlášen, konec ofenzívy v Karabachu

byl v tu chvíli na návštěvě Číny
a ani on azerbajdžán
nijak nepokáral.
Hodně se v tomto ohledu spekuluje
o ochlazení vztahu
mezi ruskem a Arméni, které
ke zdrženlivosti Moskvy také mohlo
které mohli vládit
na Ruskě, když jsou vlastně
představili.
Já jsem právě přemýšlela o tom,
jakou roli to mohlo se hrát.
Obecně, kde hleda důvody toho,
že Rusko tak ochladlo, když se
v uplynulých letech zdálo,
že si úlohu hlavního mírového
vyjednávače viloženě užívá.
Mohla se na tom podílet právě
roztrška na trasé Moskva Jerevan
nebo mohla být dokonce ona
roznětkouté eskalace tento týden.
Nemyslím si,
že to eskalace mohlo způsobit.
Je tu mnoho faktorů, které se na vývoji
podepsali, a navíc
v první řadě jde o to,
co může těmitokroky získat
baku, které dychtí potom,
až bude moc na horní karabach
připojit, ke svému
území a udělat z něj
regulérní část země.
Nicméně, ze strany, Ruska
rozhodně zaznívala směrem
k arménnej kritika. Například
pro prezidenta a přeměra
Dmitrie Medvedeva, nebo
mluvčí ministerstva zahraničí
Marija Zacharovové. Moskva
je belmi sklamaná potenciálním
obratem arménie směrem k západu,
což je věc posledních týdnů.
Z perspektivy Jerevanu
je to vyústění dlouhodobější frustracie,

například z toho,

že ruští míro tvorci nedělají
v oblasti dost.

V posledních 9 měsících se podle
Jerevanu nezasaděli aktivněj o to,
aby se skrze lačinský koridor,
který spojuje arménii
s náhorním karabachem,
dohorské enklávy dostávali
humanitární potřeby. Takže
jsou to tenze, které také narůstali
už nějaký čas.

Zajímavé na tom je to, že k tomu
přispěla rúzká invazena Ukrajnu.
Stalo se totiž něco, co by
dříve bylo jen těžko představitelné.
Evropská unie a spojené
státy zintenzivněli diplomatické
úsilí a snažili se dojednat
mírovou dohodu mezi arméní
a azerbajdžánem.

A rúzko zůstalo na své vlastní kolej.
Teď tu máme dva rozdílné dokumenty.
Rusko, to neneslo dobře,
mělo pocit, že ho z mírového
procesu vystrkují, ale zároveň
se musí zabývat Ukrajinou,
takže se Evropské unie a spojeným
státům úplně přirozeně
otevřel prostor, kde mohli
začít pusovit.

A co se týček kroku arméní je?
Mnozí pozorovatele
teď připomínají to,
že vyslala humanitární pomoc
na Ukrajinu, manželka přeměra
Pašiniana na vštívila Kiev,
považují tohle analitici
za důkaz opravdového příklonu
arméní jak Evropské unie
k západu. Nebo je to spíš
třeba vnímat jako políček
Moskvě nebo signál v úči Rusku,
že pokud arméní víc nepodpoří,

najde si Revan Partnery Inde.
To je dobrá otázka,
na kterou je těžké odpovědět.
S arménskou stranou
jsem o tom nemluvila.
Myslím si ale,
že se snaží kalibrovat
zahraniční politiku tak,
aby jednotlivé vlivy vyvažovali.
Cítí, že by měli posilovat
vztahy s jinými zeměmi,
aby méně závislí na Rusku
jako jediném spojenci a partnerovi,
který im v regionu může pomoci
prosazovat jejich zájmy.
Takoto prejde v plotsnuch.
a jak by se za současné situace mělo chovat mezi národní společenství.
V tuhle chvíli jsou 3 zásadní věci, které mohou být důvodem ke zneklidnění.
Tou první je situace obyvatel armenckého původu v náhorním Karabachu.
Uvidíme, jak se budou vyvíjet rozhovory mezi azerbajdžánem
a samozvanými úřady, které tyto obyvatele dosud zastupovali.
Budou obavy dotičných obyvatel vyslyšeny,
jak azerbajdžán zajistí, aby měli mezi národní humanitární organizace
přístup do regionu, jak proběhne proces rozpuštění bezpečnostních sil,
kterými samozvané úřady disponovali.
Bude azerbajdžán zatýkat jejich členy?
Zaznamenali jsme zprávy, že se azerbajdžán bude chtít vypořádat s lidmi,
kteří v minulosti proti němu bojovali.
A to je opravdu znepokoivé.
Jak se ten proces podaří zvládnout, bude nesmírně důležité
a taky to bude neuvěřitelně obtížné.
Pro mezi národní společenství a zejména pro mocnosti
v čele s Moskvou, Washingtonem a Bruslem,
které se podílaly na jednání a zprostředkování rozhovorů,
bude klíčové udržet pozornost a schopnost,
vyvíjet nátlak s cílem zajistit,
aby nedocházelo k porušování lidských práv
a aby humanitární organizace měly přístup k lidem
a mohli jim zajistit přístřeší, potraviny a léky
zkrátka ty základní potřeby.
To je opravdu prioritární slojedna.
Druhá věc, která nás může zneklidňovat
a ty už si to zmínila, je destabilizace arménie
a co to může znamenat pro celý region.

A ta třetí s tím tak trochu souvisí.
Jde o eskalaci napětí
a posilování vojenské přítomnosti
podel hranice arménie s Azerbajjanem.
V minulosti tam často a celkem pravidelně
docházelo k napětí a potíčkám,
a my v naší organizaci díky pečlivému monitoringu víme,
že k propuknutí násilností může vést
i celkem nenápadný spouštěč.
Takže i když v Baku a Jerevanu
nebude mít nikdo takový umysel,
napětí je momentálně tak vyšponované,
že pokud tu nebudou příjme komunikační linky
umožňující deescalovat situaci
po případném násilném incidentu,
budete situace opravdu nebezpečná.
Alisa de Carbonell, Europe and Central.
Zástupkyně ševky pro gramu pro Evropu a Střední Ází
v nevládní organizaci International Crisis Group
která se zabývá analýzou krizí
a rizik ve světě.
Thank you so much Alisa.
Thank you.
A to je z pátečního vydání podcastu 559 Vše.
Pokud vám některá z našich epizod utekla,
vratte se za námi i o víkendu,
všechny našedili,
najdete na seznám zprávách,
v podcastových aplikacích tam,
kde nejraději posloucháte,
nebo také na platformě podcasty.cz
Pokud pro nás máte nějaký tip,
nápad, číspětnou vazbu,
píšte nám na adresu za minutu 6
za vynáč sez.cez,
najdete nás i na sítích Instagram a Twitter.
To byla Lenka Kabrhalová.
Těším se v poděli.
Přesto si dobřejte chvílku pro sebe
a biznes dořešte později,
třeba seb mobilním bankovnictvím
od CSOB, které vám je kdykoliv k dispozici.
Tento podcast vám přináší CSOB,
banka, která jde v firmám

a podnikatelů naproti.